

UZASADNIENIE

wyroku w całości

Decyzją z dnia 13.01.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.) odmówił S. K. prawa do renty socjalnej, argumentując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11.01.2021 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

(decyzja k.11 akt ZUS)

Od w/w decyzji odwołanie złożył pełnomocnik wnioskodawcy, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty socjalnej. Skarżący wniósł o przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony celem wykazania faktu, że choroba S. K. powoduje problemy w organizacji życia codziennego, komunikowania się z ludźmi, rozmowie, nauce, wyrażania własnych chęci i potrzeb celem wykazania, że z uwagi na swój stan zdrowia nie jest w stanie podjąć samodzielnej egzystencji. Ponadto wniósł o przesłuchanie jego matki M. K. celem stwierdzenia różnego rodzaju zaburzeń S. K. ze względu na stwierdzoną chorobę – autyzm, powodujących problemy z codziennym funkcjonowaniem, komunikacją zewnętrzną i całkowitą niezdolnością do pracy. Przedstawił dowody z dokumentów:

- zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia wydanego dla potrzeb Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności,
- zaświadczenie o stanie zdrowia OL-9,
- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności,
- orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego.

Ponadto odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatry i logopedy oraz ewentualnie celem wydania opinii łącznej biegłego z zakresu medycyny pracy celem wykazania całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawcy.

(odwołanie – k. 3-6)

Kolejną decyzją z tej samej daty tj. 13 stycznia 2021r, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił na podstawie art.1 i ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji - przyznania S. K. prawa do świadczenia uzupełniającego w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 stycznia 2021r. która nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do samodzielnej egzystencji.

/decyzja k.6 akt ZUS/

Odwołanie od tej decyzji o podobnej treści co od poprzedniej złożył pełnomocnik wnioskodawcy kwestionując ustalenie zdolności do samodzielnej egzystencji u S. K. złożył takie same wnioski dowodowe.

/odwołania k. 3-6 akt sprawy VIII U 457/21/

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, wskazując argumenty tożsame jak w zaskarżonych decyzjach wnosząc jednocześnie o połączenie sprawy o rentę socjalną ze sprawą o świadczenie uzupełniające do łącznego rozpoznania.

(odpowiedź na odwołanie – k. 16 akt VIII U 456/21 oraz k.14 akt VIII U 457/21)

Postanowieniem z dnia 4 marca 2021r. Sąd postanowił połączyć sprawę VIII U 457/21 o świadczenie uzupełniające ze sprawą VIII U 456/21 o rentę socjalną do łącznego rozpoznania w trybie art. 219 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 14 marca 2022r. pełnomocnicy stron podtrzymały swoje stanowisko procesowe, natomiast Sąd postanowił pominąć wnioski dowodowe o przesłuchanie wnioskodawcy i jego matki. Pełnomocnik wnioskodawcy nie składał zastrzeżeń do postanowienia Sądu.

/protokół rozprawy k.93-94, 00.00.18 do 00.03.44min protokołu elektronicznego/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. urodził się (...), uczący się w Ośrodku Szkolno - (...) integracyjnym nr 24 Grafiki i Poligrafii Cyfrowej, legitymuje się wykształceniem podstawowym i gimnazjum integracyjnym. Aktualnie uczęszcza do III klasy technikum.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 26.11.2020 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej oraz prawa do świadczenia uzupełniającego .

(wniosek – k. 1 – 2 akta ZUS części dotyczącej renty socjalnej oraz części dotyczącej świadczenia uzupełniającego)

Orzeczeniami Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14.12.2020 r. stwierdzono, że wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy autyzm bez deficytów intelektualnych, ma trudności ze wzajemnymi interakcjami społecznymi, boi się sam wychodzić z domu ma kłopoty z orientacją przestrzenną, ponadto ma wadę wymowy ale odpowiada prawidłowo na zadawane pytania. Wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy oraz nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(orzeczenie Lekarza Orzecznika – k. 7 części dotyczącej renty socjalnej, k.3 dotyczącej świadczenia uzupełniającego akt ZUS, opinia lekarska – k. 4 dokumentacji medycznej)

W wyniku złożonych sprzeciwów, sprawę rozpoznała Komisja Lekarska ZUS, która w opinii z dnia 11.01.2021 r. potwierdziła rozpoznanie lekarza orzecznika. Orzeczeniami z dnia 11.01.2021 r. Komisja Lekarska ZUS uznała, że ubezpieczony nie jest osobą całkowicie niezdolny do pracy oraz nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS – k. 7 dokumentacji medycznej, orzeczenie Komisji Lekarskiej – k. 9 części dotyczącej renty socjalnej, k.5 dotyczącej świadczenia uzupełniającego akt ZUS, opinia lekarska – k. 8 dokumentacji medycznej)

W efekcie w/w orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał zaskarżone decyzje z dnia 13.01.2021 r. mocą których odmówił wnioskodawcy prawa do renty socjalnej oraz prawa do świadczenia uzupełniającego.

(decyzje k.11 części dotyczącej renty socjalnej, k.6 dotyczącej świadczenia uzupełniającego akt ZUS)

U wnioskodawcy z punktu widzenia psychiatry stwierdza się autyzm bez zaburzeń intelektualnych. Przejawem zaburzeń rozwojowych wnioskodawcy pod postacią autyzmu są trudności w relacjach społecznych, komunikacji, wyrażaniu uczuć, tendencja do izolowania się od otoczenia. Stwierdza się również ograniczone wzorce zachowań i zainteresowań (matematyka nadprzeciętnie). Możliwości intelektualne wnioskodawcy kształtują się na poziomie przeciętnym z nieharmonijnym rozwojem poszczególnych funkcji poznawczych. Będzie kontynuował naukę w warunkach specjalnych bo proces edukacyjny jeszcze się nie skończył. Od wielu lat intensywnie rehabilitowany, przez udział w terapii umiejętności społecznych, komunikacji z otoczeniem. Cały czas pozostaje pod opieką pedagoga, psychologa i logopedy i stosowana terapia przynosi efekty. W trakcie badania u biegłego psychiatry spokojny, prawidłowo zorientowany, komunikuje się słownie ale mowa często jest niewyraźna, zniekształca słowa, które koryguje przez ich zapisywanie. Bez objawów psychotycznych, depresyjnych, lęków. Obecnie nie leczy się

psychiatrycznie nie przyjmuje żadnych leków. Nie jest osobą niezdolną całkowicie do pracy a tym bardziej osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

(pisemna opinia biegłego psychiatry H. K. k. 29 – 32)

U odwołującego z punktu widzenia logopedii stwierdza się, że wnioskodawca jest osobą autystyczną, więc jego niemożność funkcjonowania w środowisku społecznym, a więc i zawodowym nie wynika z zaburzeń mowy lecz ma inną konstytucjonalną przyczynę. Mowa wnioskodawcy obarczona jest licznymi zaburzeniami, lecz jest logiczna i zborna, z prawidłową ilością leksemów, z prawidłowym rozumieniem i zapamiętywaniem treści. Mowa wnioskodawcy jest na tyle dobra, że może on zdobywać, poszerzać a następnie wykorzystywać pozyskaną wiedzę w sposób praktyczny. Odbiór komunikatów słownych nadawanych przez wnioskodawcę jest utrudniony z powodu ich nieprawidłowej jakości, ale zrozumienia możliwy. Zaburzenia mowy nie mogą być przyczyną orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Wnioskodawca nie jest także niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(pisemna opinia biegłego logopedy dr J. K. – k. 36 – 39)

Oceniając łącznie wszystkie schorzenia S. K. brak jest podstaw do uznania, że jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy czy też niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wydając opinię holistyczną biegły z zakresu medycyny pracy w pełni zgadza się z opiniami biegłych psychiatry i logopedy. Zarówno autyzm dziecięcy jak i zaburzenia mowy nie powodują całkowitej niezdolności do pracy ani niezdolności do samodzielnej egzystencji. W badaniu somatycznym wnioskodawca jest ubezpieczony jest w pełni wydolny krążeniowo i oddechowo, sprawny ruchowo, samodzielny bez istotnych ograniczeń ruchowych, bez odchyłeń w badaniu neurologicznym. Holistycznie biorąc pod uwagę wszystkie schorzenia wnioskodawcy nie jest on osobą całkowicie niezdolną do oraz niezdolna do samodzielnej egzystencji.

/opinia biegłego z zakresu medycyny pracy P. R. k.49-52/

Wobec zarzutów pełnomocnika odwołującego do treści opinii biegłych Sąd ustalił w oparciu o dowód z uzupełniającej opinii biegłych z zakresu medycyny pracy jak i biegłego logopedy, że biegli wzięli pod uwagę wszelkie schorzenia wnioskodawcy, całą przedstawioną dokumentację lekarską jak i przedstawione orzeczenia i zalecenia. Jednakże orzeczenie o niepełnosprawności czy zalecenia co do kształcenia nie przekładają się na ocenę stopnia zdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS gdyż opierają się na zupełnie innych podstawach prawnych. Oceniając stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy w odniesieniu do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS należy przyjąć, że nie jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz niezdolną do samodzielnej egzystencji.

/opinia uzupełniająca biegłego z zakresu medycyny pracy k.66-67, opinia uzupełniająca biegłego logopedy k.74-74odwót/.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinie biegłych psychiatry, logopedy oraz biegłego z zakresu medycyny pracy, zarówno opinie podstawowe jak i uzupełniające.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy.

Biegli zapoznali się szczegółowo z całą przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu chorób i leczenia wnioskodawcy i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego wydali opinie, które są wewnętrznie spójne, logiczne i kompletne. Opinie w sposób jednoznaczny i przejrzysty obrazują stan zdrowia odwołującego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzygają kwestię braku całkowitej niezdolności do pracy odwołującego się oraz braku niezdolności do samodzielnej egzystencji. Dodać należy, że pełnomocnik się nie złożyła żadnych zarzutów w stosunku do opinii uzupełniających biegłych, a Sąd uznał, że rzezone opinie stanowią pełnowartościowe źródło dowodowe w sprawie. Z tych też powodów, Sąd Okręgowy w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sądowo – lekarskich i oparł na nich ustalenia faktyczne. Sąd pominął także wnioski dowodowe z

przesłuchania wnioskodawcy i jego matki czego nie zakwestionował pełnomocnik wnioskodawcy. Sąd uznał, że ocenę stopnia zdolności do pracy i zdolności do samodzielnej egzystencji mogą dokonać jedynie lekarze specjaliści z zakresu dziedzin odpowiadających schorzeniom odwołującego a wywiad z wnioskodawcą i jego matką wystarczy do oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu w aspekcie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rencie socjalnej z dnia 27 czerwca 2003 r. (t.j.Dz. U. z 2020 r., poz. 1300 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W myśl ust. 2 art. 4 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie natomiast do art. 5 ustawy o rencie socjalnej ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 art. 12 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z art. 13 ust. 1 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy),

jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest, więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym. W orzecznictwie przyjmuje się również, że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia (por. wyrok SN z 21.12.2004 r., I UK 28/04; LEX nr 979161, wyrok SN z 20.08.2003 r., II UK 11/03, LEX nr 585793; wyrok SN z

5.07.2005 r., I UK 222/04, LEX nr 989232). Nie ma wobec tego podstaw do przyznania renty socjalnej osobie, która z medycznego punktu widzenia nie jest całkowicie niezdolna do pracy, choćby nie miała możliwości jej podjęcia z innych przyczyn /por. wyrok SN z 9.03.2006 r. II UK 98/05, opubl. OSNP 2007/5-6/77/.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył zatem, że zgodnie z treścią art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. **Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy**, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Natomiast zgodnie z art.1 ust. 3 Ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji z dnia 31 lipca 2019 r. (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 1936) świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1)obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2)posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 2 ust. 1 i 2 ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”.

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 53, 252, 568, 1222 i 1578), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1700 zł miesięcznie (w dniu wydania zaskarżonej decyzji 1600 zł miesięcznie).

W myśl art. 4 ust. 1 -3 ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobie uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500 zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie może przekroczyć 1700 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. W razie przyznania, ustania lub ponownego obliczenia wysokości świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, świadczenie uzupełniające podlega ponownemu obliczeniu z urzędu, w taki sposób, aby łączna kwota świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, wraz ze świadczeniem uzupełniającym, nie przekroczyła kwoty 1700 zł miesięcznie(w dniu wydania zaskarżonej decyzji 1600 zł miesięcznie), z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była również okoliczność, czy istniejące u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji - art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.) stosowany na podstawie art. 7 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Niezdolność do pracy jak i niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy lub niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3, cytowanej powyżej, ustawy).

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma przy tym szeroki zakres i obejmuje opiekę i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego. Jednak sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego czy też, że potrzebuje pomocy innych osób nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji./ III AUa 62/17 - wyrok SA Lublin z dnia 30-08-2017/. Do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję nie należą wyłącznie czynności tzw. samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie. Niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. W ramach zakresu pojęcia "niezdolności do samodzielnej egzystencji" należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji". /III AUa 322/12 - wyrok SA Katowice z dnia 07-11-2012 III AUa 269/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 31-01-2019, III AUa 872/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-10-2017/

Ponadto podnieść należy orzeczenie stwierdzające znaczny stopień niepełnosprawności (a tym bardziej umiarkowany stopień niepełnosprawności, który jest stopniem niższym) nie jest równoznaczne z orzeczeniem lekarza orzecznika organu rentowego o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji. Dzieje się tak dlatego, że stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stała lub długotrwała opieka i pomoc innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji jest wymagana w celu pełnienia przez daną osobę ról społecznych, natomiast stosownie do art. 13 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stała lub długotrwała opieka i pomoc innych osób jest konieczna w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Tym samym w świetle obowiązującego stanu prawnego brak jest podstaw do utożsamiania pojęć prawnych "całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji" oraz "niepełnosprawności w stopniu znacznym", skoro każde z tych pojęć posiada odmienną definicję legalną. /II UK 77/05 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 16-12-2005/. W konsekwencji zaliczenie wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym nie ma żadnego przełożenia na stwierdzenie, iż jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji na gruncie ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Z dokonanych ustaleń w sprawie wynika, że wnioskodawca nie jest ani osobą całkowicie niezdolną do pracy jak i nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji od którego uzależnia się przyznanie prawa do renty socjalnej czy prawa do świadczenia uzupełniającego. Stwierdzić bowiem należy, że wnioskodawca nie został uznany przez biegłych za osobę całkowicie niezdolną do pracy ani niezdolną do samodzielnej egzystencji, co jednoznacznie koreluje w pełni z opinią komisji lekarskiej ZUS. Zarówno biegły psychiatra, logopeda jak i biegły z zakresu medycyny pracy a więc biegli o specjalnościach wnioskowanych przez pełnomocnika odwołującego jednoznacznie w swoich opiniach wskazali, że według oceny dokonanej zgodnie z ich specjalizacją medyczną ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy ani nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Strona odwołująca nie sformułowała w stosunku do opinii uzupełniających biegłych żadnych zarzutów, a Sąd uznał wymienione opinie za pełnowartościowe źródło dowodowe w sprawie.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Podkreślić należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak SN w wyroku z 13.10.1987 r., II URN 228/87, (...)).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania wnioskodawcy.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy przez P.I.